

hem afgemaalde voorwerp geen regt denkbeeld vormen, en dat met zijne voorstellingsgave nooit bereiken of omvatten kan. Vandaar een onophoudelijk rondgrijpen van den Auteur in eenen overloed van beelden, die — die — toch niet afbeelden, wat hij wil! Dat een beoogder en bekwamer, dan ik, dit bezwaar onder woorden brenge. Aldus schrijft de Auteur van den Kosmos, hij, die zelf een Kosmos gelijkt in de vereeniging zooveler zielegaven als ALEXANDER VAN HUMBOLDT in zich vereenigde, aldus schrijft hij in de Voorrede van zijne meesterlijke Natuurbeschouwingen: „Met deze aesthetische behandeling van Natuur-historische Onderwerpen zijn, ondanks de voortreffelijke kracht en buigzaamheid onzer moedertaal, groote zwaarigheden in de samenstelling verbonden. Rijkdom der Natuur geeft aanleiding tot opeenhooping van afzonderlijke beelden, en opeenhooping stoort de rust en den indruk des geheels van het tafereel. Tot het gevoel en de verbeelding sprekende, ontardt de stijl ligt in een dichtertlijk proza . . . .”

Maar genoeg, om de bede te regtvaardigen, waarmede ik tot den lezer kome, om een dubbel zacht oordeel over hetgeen ik zelf een dubbel gebrekkige Proeve acht te zijn!

Deze Voorrede eindigt, gelijk de mecate Voorredenen doen: zij eindigt met den lezer toe te wenschen, dat het genot, dat onder de bewerking van zijn boek door den Auteur gesmaakt werd, ook zijn deel moge zijn. Alleen